

บทความวิจัย

การศึกษาการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น The Study of the Awareness of Sexual Risk Behaviors and Sexual Risk Behaviors of Adolescent Students

สุมิตตา สว่างทุกซ์, ค.ด. (Sumitta Sawangtook, Ph.D.)*

ปาริชาติ ทาโน, พย.ม. (Parichart Thanoo, M.N.S.)**

บทคัดย่อ

การศึกษานี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยายมีวัตถุประสงค์เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น และเพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น ตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา การมีคู่อรัก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมทางเพศ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนกำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่ง แขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำนวน 344 คน ได้มาโดยการสุ่มอย่างง่าย เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลเป็นแบบสอบถามมี 5 ฉบับ ได้แก่ 1) แบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูล 2) แบบประเมินการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 3) แบบสอบถามค่านิยมทางเพศ 4) แบบสอบถามอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ และ 5) แบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นวิเคราะห์ข้อมูลโดยหาค่าความถี่ ค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน ทดสอบค่าที (t-test) ทดสอบความแปรปรวนแบบทางเดียว (one way ANOVA) โดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูป

ผลการศึกษาพบว่า

1. การตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r = -.27, p < 0.001$)
2. นักเรียนวัยรุ่นที่มีเพศ คู่อรัก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมทางเพศและ ได้รับอิทธิพล

*, ** อาจารย์ คณะพยาบาลศาสตร์เกื้อการุณย์ มหาวิทยาลัยนวมินทราธิราช

จากกลุ่มเพื่อนที่แตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

3. นักเรียนวัยรุ่นที่มีชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

คำสำคัญ: การตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ, พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ, นักเรียนวัยรุ่น

Abstract

The purposes of descriptive research were to study the relationship between the awareness of sexual risk behaviors and sexual risk behaviors of adolescent students, and to compare the sexual risk behaviors of adolescent students by gender, education level, sweetheart's number, achievement, sexual value, and the influence of the friendship group. The research sample of 344 seventh through twelfth grade students in secondary school for the academic year 2014, Dindang district Bangkok was selected by simple random sampling. The research instruments are: 1) demographic questionnaire 2) evaluation form of the awareness of sexual risk behaviors 3) questionnaire about sexual value 4) questionnaire about the influence of the friendship group and 5) evaluation form of sexual risk behaviors. They were used for data collections which are subsequently analyzed by percentage, mean, standard deviation, t-test, One-way Analysis of Variances.

The results of this study were presented as follow:

1. The awareness of sexual risk behaviors was negatively correlated with sexual risk behaviors of adolescent students ($r = -.27$, $p < 0.001$).

2. There were significant difference at .05 level in sexual risk behaviors among adolescent students who had gender, sweetheart's number, level of education, sexual value and the influence of the friendship group difference.

3. There were no significant difference at .05 level in sexual risk behaviors among adolescent students who had different level of education.

Keywords: the awareness of sexual risk behaviors, sexual risk behaviors, adolescent students

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นก่อให้เกิดผลเสียต่อสุขภาพอนามัยและชีวิตของวัยรุ่นได้ (นันทา อ่วมกุล, 2551) การเปลี่ยนแปลงของสังคมไทยในปัจจุบัน โดยเฉพาะอิทธิพลของวัฒนธรรมตะวันตกก็ส่งผลต่อพฤติกรรมทางเพศของวัยรุ่นไทยได้แก่ การมีเพศสัมพันธ์ก่อนวัยอันควร การตั้งครรภ์ในวัยเรียน การทำแท้ง การติดเชื้อทางเพศสัมพันธ์ที่เป็นผลมาจากพฤติกรรมการมีเพศสัมพันธ์โดยไม่ป้องกันข้อมูลจากศูนย์ข้อมูลทางระบาดวิทยา สำนักกระบาดวิทยา กรมควบคุมโรคกระทรวงสาธารณสุข รายงานว่า ตั้งแต่ปีพ.ศ.2527 จนถึง 31 มีนาคม พ.ศ 2554 ประเทศไทยมีผู้ป่วยโรคเอดส์ จำนวน 372,874 ราย เสียชีวิต 98,153 ราย ผู้ป่วยโรคเอดส์กว่า 30,000 ราย เป็นกลุ่มเยาวชนวัยรุ่นอายุระหว่าง 15-24 ปี และมีแนวโน้มสูงขึ้นเรื่อยๆ โดยร้อยละ 80 ติดเชื้อมาจากการมีเพศสัมพันธ์ และมีพฤติกรรมทางเพศที่เสี่ยง เช่น มีคู่นอนตั้งแต่อายุน้อย เปลี่ยนคู่นอนบ่อยและไม่ป้องกันโดยใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้งกับคู่นอน (สำนักกระบาดวิทยา กรมควบคุมโรค กระทรวงสาธารณสุข, 2554) ในขณะเดียวกันเด็กที่เคยมีเพศสัมพันธ์แล้วจะมีความเสี่ยงต่อการติดเชื้อโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์ เพราะมีวัยรุ่นเพียงร้อยละ 21.1 เท่านั้นที่ใช้ถุงยางอนามัยทุกครั้ง ขณะที่ส่วนใหญ่ร้อยละ 58.8 ใช้บางครั้ง และร้อยละ 20.1 ไม่เคยใช้เลย ซึ่งทัศนคติดังกล่าวของวัยรุ่นจะส่งผลให้เกิดความไม่ปลอดภัยจากการตั้งครรภ์โดยไม่มีความพร้อม ส่งผลกระทบต่อปัญหาการทำแท้ง การติดเชื้อโรค

ติดต่อทางเพศสัมพันธ์หรือติดเชื้อโรคเอดส์ (กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข, 2554) ซึ่งสอดคล้องกับการสำรวจของเอแบคโพลเมื่อปี พ.ศ. 2552 ที่ทำการสำรวจวัยรุ่นจำนวน 1,843 คน อายุระหว่าง 15-25 ปีพบว่าวัยรุ่นไทยในเขตกรุงเทพมหานครและปริมณฑลมีแนวโน้มของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศสูง โดยวัยรุ่นประมาณครึ่งหนึ่งยอมรับว่ามีการแสดงออกทางเพศ เช่น จับมือ โอบกอด ร้อยละ 47 และร้อยละ 33 ตามลำดับ ในขณะที่ร้อยละ 29 ยอมรับว่ามีเพศสัมพันธ์กับแฟนหรือเพื่อนชาย/หญิง มีการสัมผัสอวัยวะเพศ และมีการจูบ/สัมผัสตามลำดับ ยิ่งกว่านั้นร้อยละ 42 ของกลุ่มตัวอย่างเคยผ่านประสบการณ์ทางเพศมาแล้วโดยที่ร้อยละ 61 ของกลุ่มนี้มีคู่นอนมากกว่าหนึ่งคนผลกระทบประการสำคัญที่เกิดจากพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นนอกจากโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และเอดส์ คือการตั้งครรภ์ ดังจะเห็นได้จากข้อมูลจากสำนักทะเบียนราษฎร กระทรวงมหาดไทยที่พบว่ามารดาคลอดบุตรเมื่ออายุ 10-19 ปี เพิ่มจากร้อยละ 13.9 ในปี 2547 เป็นร้อยละ 16.5 ในปี 2554 และเมื่อเปรียบเทียบอัตราการคลอดของหญิงอายุ 15-19 ปี ประชากรหญิงอายุ 15-19 ปี 1,000 คน ก็พบแนวโน้มเพิ่มสูงขึ้นจากอัตรา 50.3 ในปี 2548 เป็นอัตรา 54.9 ในปี 2554 (สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข, 2554)

การตระหนักรู้ในตนเองเป็น 1 ใน 5 องค์ประกอบที่สำคัญของความฉลาดทางอารมณ์ หรือ EQ ตามความคิดของซาโลว์ และเมเยอร์

(Salovey and Mayer, 1995) และ โกลแมน (Goleman, 1998) ที่กล่าวว่า การตระหนักรู้ในตนเอง (Self-Awareness) เป็นความสามารถในการรับรู้และเข้าใจความรู้สึก ความคิดและอารมณ์ของตนเองได้ตรงตามความเป็นจริง ประเมินตนเองได้อย่างชัดเจน ตรงไปตรงมาและมีความเชื่อมั่น รู้จักจุดเด่น จุดด้อยของตนเอง รู้จักรักษาสัจจะคำพูดของตนเอง มีสติเข้าใจตนเองจากการศึกษาของทศนีย์ สุริยะไชย (2554) ได้ศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการตระหนักรู้ในตนเองกับการร่วมรู้สึกในวัยรุ่น พบว่าการร่วมรู้สึกโดยรวมมีความสัมพันธ์ทางบวกกับการตระหนักรู้ในตนเองโดยรวมอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .01 ($r=.66$) การตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เป็นความสามารถของวัยรุ่นในการประเมินสถานการณ์ คิด วิเคราะห์ พฤติกรรมที่เป็นความเสี่ยงทางเพศ และสามารถตัดสินใจ ที่จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ วัยรุ่นที่มีการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงเหล่านั้นได้ แสดงว่าถ้าวัยรุ่นมีการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ดี จะส่งผลให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลง นอกจากนี้จากการทบทวนวรรณกรรมและงานวิจัยข้างต้นพบว่า มีปัจจัยอื่นๆ ที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น ได้แก่ ปัจจัยทางด้านเพศ ชั้นปีที่ศึกษา การมีคูรักร่วมเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมทางเพศ และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน จากการศึกษาของ สมบุญ ศิลปรุ่งธรรม และ มยุรี ถนอมสุข (2553) เกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศของนิสิตปริญญาตรี สาขาพลศึกษาและสุขศึกษา ชั้นปีที่ 1-3 คณะศึกษาศาสตร์และ

พัฒนศาสตร์ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ พบว่า นิสิตที่มีเพศ อายุ ชั้นปีที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน สภาพการพักอาศัย การรับสื่อที่กระตุ้นความรู้สึกทางเพศ ความรู้เรื่องเพศ และค่านิยมทางเพศต่างกัน มีพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ และจากการศึกษาของณฐาภพ ระวะใจ (2554) เกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกัน การเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษา ในเขตกรุงเทพมหานคร พบว่า นักศึกษาที่มีจำนวนคูรักร่วมเพศต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ ดังนั้นผู้วิจัยจึงมีความสนใจที่จะศึกษาการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ชั้นปีที่ศึกษา การมีคูรักร่วมเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมทางเพศ และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อน กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น เพื่อเป็นข้อมูลพื้นฐาน และเป็นแนวทางสำหรับการดำเนินการส่งเสริมให้วัยรุ่นมีพฤติกรรมทางเพศที่เหมาะสมและป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

1. เพื่อศึกษาความสัมพันธ์ระหว่างการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น
2. เพื่อเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น ตามตัวแปร เพศ ชั้นปีที่ศึกษา การมีคูรักร่วมเพศ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมทางเพศ และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

สมมติฐานของการวิจัย

1. การตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

2. นักเรียนวัยรุ่นที่มีเพศ ชั้นปีที่ศึกษา การมีคู่อรัก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมทางเพศ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

กรอบแนวคิดการวิจัย

การตระหนักรู้ในตนเองเป็น 1 ใน 5 องค์ประกอบที่สำคัญของความฉลาดทางอารมณ์ หรือ EQ ตามความคิดของซาโลวีย์ และเมเยอร์ (Salovey and Mayer, 1995) และ โกลแมน (Goleman, 1998) ที่กล่าวว่า การตระหนักรู้ในตนเอง (Self-Awareness) เป็นความสามารถในการรับรู้และเข้าใจความรู้สึก ความคิดและอารมณ์ของตนเองได้ตรงตามความเป็นจริง ประเมินตนเองได้อย่างชัดเจน ตรงไปตรงมาและมีความเชื่อมั่น รู้จักจุดเด่น จุดด้อยของตนเอง รู้จักรักษาสัจจะคำพูดของตนเอง มีสติเข้าใจตนเอง การตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นการตระหนักรู้ในตนเองด้านความเสี่ยงทางเพศเป็นความสามารถในการประเมินสถานการณ์ คิด วิเคราะห์ พฤติกรรมที่เป็นความเสี่ยงทางเพศ และสามารถตัดสินใจ ที่จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้คือถ้าวัยรุ่นมีการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากก็จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อย ส่วนปัจจัยที่มีความสัมพันธ์

กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่ได้จากการทบทวนวรรณกรรมมีดังนี้เพศ ชั้นปีที่ศึกษา การมีคู่อรัก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมทางเพศ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

วิธีดำเนินการวิจัย

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงบรรยาย กลุ่มตัวอย่างเป็นนักเรียนที่กำลังศึกษาอยู่ชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 ปีการศึกษา 2557 ของโรงเรียนมัธยมศึกษาแห่งหนึ่งแขวงดินแดง เขตดินแดง กรุงเทพมหานคร จำนวน 350 คน วิธีการสุ่มตัวอย่างเป็นแบบหลายชั้น (Multi stage Sampling) โดยชั้นที่ 1 ใช้วิธีการสุ่มแบบชั้นภูมิ (Stratified Sampling) ในการสุ่มชั้นปีการศึกษา ชั้นที่ 2 ทำการสุ่มหมายเลขห้องเรียนโดยใช้วิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยการจับฉลาก และชั้นที่ 3 ทำการสุ่มนักเรียนโดยวิธีการสุ่มอย่างง่าย (Simple Random Sampling) ด้วยวิธีจับฉลากนักเรียนในห้องที่ได้รับเลือกจนครบตามจำนวนตัวอย่างที่กำหนด

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

เครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูลครั้งนี้มีจำนวนทั้งสิ้น 5 ส่วน ประกอบด้วย

ส่วนที่ 1 เป็นแบบสอบถามข้อมูลพื้นฐานเกี่ยวกับผู้ให้ข้อมูลได้แก่เพศ ชั้นปีที่ศึกษา ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน และการมีคู่อรัก

ส่วนที่ 2 แบบประเมินการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเป็นแบบสอบถามที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม

ที่เกี่ยวข้องและดัดแปลงมาจากแบบประเมิน การรับรู้ภาวะเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นของ สุภาภรณ์ ปัญหาราช (2546) จำนวน 21 ข้อ คำตอบเป็นแบบมาตราประมาณค่า 6 ระดับ จาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ประกอบด้วย ข้อความเกี่ยวกับการประเมินสถานการณ์ คิด วิเคราะห์ พฤติกรรมที่เป็นความเสี่ยงทางเพศ และสามารถตัดสินใจที่จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเหล่านั้นได้ ประกอบด้วย 4 ด้าน ได้แก่ การตระหนักรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการคบเพื่อนต่างเพศ จำนวน 5 ข้อการตระหนักรู้ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการคบเพื่อน ที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ จำนวน 5 ข้อ การตระหนักรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์จำนวน 3 ข้อและการตระหนักรู้ พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 8 ข้อ ให้ผู้ตอบเลือกตอบข้อที่ตรงกับ ความรู้สึกนึกคิดและความคิดเห็นของผู้ตอบ มากที่สุดโดยจะมีข้อความทั้งเชิงบวกและเชิงลบ

ส่วนที่ 3 แบบสอบถามค่านิยมทางเพศ ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม ที่เกี่ยวข้องและดัดแปลงมาจากแบบสอบถาม ค่านิยมทางเพศของณัฐภาพ ระวังใจ (2554) จำนวน 17 ข้อ คำตอบเป็นแบบมาตราประมาณค่า 6 ระดับจาก “จริงที่สุด” ถึง “ไม่จริงเลย” ประกอบด้วยองค์ประกอบ 4 ด้าน ได้แก่ ลักษณะ ทางชีววิทยา จำนวน 3 ข้อ ลักษณะทางสุขวิทยา จำนวน 2 ข้อ ลักษณะพฤติกรรมทางเพศสัมพันธ์ จำนวน 4 ข้อ และลักษณะทางสังคมวิทยา จำนวน

8 ข้อ โดยเป็นข้อความเชิงบวกทั้งหมด

ส่วนที่ 4 แบบสอบถามอิทธิพลจากกลุ่ม เพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศผู้วิจัยดัดแปลงมาจาก แบบสอบถามอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรม ทางเพศของ ณัฐภาพ ระวังใจ (2554) มีจำนวน 16 ข้อ โดยถามถึงการรับรู้แบบแผนพฤติกรรม ทางเพศที่ยึดถือเอาบรรทัดฐานของเพื่อนมาเป็น แบบอย่างจากการสังเกตเห็นหรือรับรู้การ แสดงออกของเพื่อนต่อความพร้อมในการมี พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ มี 5 ด้าน ได้แก่ การเที่ยว สถานบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัยจำนวน 4 ข้อการ ตระหนักต้องตัวหรือสัมผัสกับเพื่อนต่างเพศ จำนวน 1 ข้อ การสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ จำนวน 2 ข้อ มีการดื่มสุราหรือของมีเมาจำนวน 3 ข้อ และคู่อิส่ที่กระตุ้นการมีเพศสัมพันธ์ จำนวน 6 ข้อ โดยมีข้อความเชิงบวกทั้งหมด

การแปลผลของแบบสอบถามส่วนที่ 2, 3 และ 4 ใช้หลักการแปลความหมายของ วิเชียร เกตุสิงห์ (2538) โดยนำคะแนนผู้ตอบ แต่ละคนมาหาค่าเฉลี่ย ดังนี้ คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 2.67 หมายความว่ามีการตระหนักรู้ ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับน้อยคะแนน เฉลี่ยระหว่าง 2.68 - 4.33 หมายความว่ามีการ ตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับ ปานกลางคะแนนเฉลี่ยระหว่าง 4.34 - 6.00 หมายความว่ามีการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศในระดับมาก

ส่วนที่ 5 แบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยง ทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นเป็นแบบสอบถาม ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจากการทบทวนวรรณกรรม

ที่เกี่ยวข้องและดัดแปลงมาจากแบบประเมินพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิงของบัวทิพย์ ใจตรงดี (2545) มีจำนวน 28 ข้อ ประกอบด้วยองค์ประกอบ 2 ด้าน ได้แก่ การกระทำหรือการปฏิบัติที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส จำนวน 13 ข้อ และการกระทำหรือการปฏิบัติที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ จำนวน 15 ข้อ โดยข้อคำถามประกอบด้วยข้อความเชิงบวกและข้อความเชิงลบ การแปลผล นำคะแนนผู้ตอบแต่ละคนมาหาค่าเฉลี่ย ใช้หลักการแปลความหมายของวิเชียร เกตุสิงห์ (2538) ได้แก่ คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 1.00 - 2.00 หมายความว่ามีความเสี่ยงทางเพศในระดับน้อย คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 2.01 - 3.00 หมายความว่ามีความเสี่ยงทางเพศในระดับปานกลาง คะแนนเฉลี่ยระหว่าง 3.01 - 4.00 หมายความว่ามีความเสี่ยงทางเพศในระดับมาก

การตรวจสอบคุณภาพเครื่องมือ

ผู้วิจัยได้นำแบบสอบถามที่สร้างไปหาความตรงตามเนื้อหา (content validity) โดยนำไปให้ผู้เชี่ยวชาญ จำนวน 5 ท่าน ได้แก่ ผู้เชี่ยวชาญด้านสถิติ-นรีเวชศาสตร์ จำนวน 2 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านจิตเวชศาสตร์ จำนวน 1 ท่าน ผู้เชี่ยวชาญทางด้านนักเรียนวัยรุ่น จำนวน 1 ท่าน และผู้เชี่ยวชาญทางการวิจัย จำนวน 1 ท่าน ตรวจสอบว่าข้อคำถามสอดคล้องกับสิ่งที่ต้องการจะวัดหรือไม่ แล้วนำมาหาค่าดัชนีความสอดคล้อง

(IOC) จากนั้นนำมาปรับแก้แล้วนำไปหาค่าความเที่ยง (reliability) โดยนำแบบสอบถามแต่ละฉบับที่ได้ไปทดลองใช้กับนักเรียนระดับชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 1-6 โรงเรียนรัฐบาลแห่งหนึ่งสังกัดสำนักงานเขตพื้นที่การศึกษามัธยมศึกษาเขต 2 กระทรวงศึกษาธิการ ที่ไม่ใช่กลุ่มตัวอย่าง จำนวน 60 คนนำไปหาค่าความเที่ยงของแบบสอบถาม โดยหาค่าสัมประสิทธิ์แอลฟา (alpha-coefficient) ของครอนบาค (Cronbach) (พวงรัตน์ ทวีรัตน์, 2548) ผลการวิเคราะห์ค่าความเที่ยง มีดังนี้แบบสอบถามการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 0.73 แบบสอบถามค่านิยมทางเพศ 0.92 แบบสอบถามอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ 0.97 แบบสอบถามพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ 0.93

การพิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง

การวิจัยครั้งนี้ได้ผ่านการพิจารณาและอนุมัติให้ดำเนินการวิจัยจากคณะกรรมการวิจัยในมนุษย์ คณะพยาบาลศาสตร์ เกื้อการุณย์ มหาวิทยาลัยนวมินทราธิราช (เลขที่ KFN-IRB2014-01) ผู้วิจัยได้พิทักษ์สิทธิของกลุ่มตัวอย่าง และป้องกันผลกระทบด้านจริยธรรมที่อาจเกิดขึ้นกับกลุ่มตัวอย่างโดยดำเนินการเก็บรวบรวมข้อมูลด้วยตนเองเข้าพบกลุ่มตัวอย่างแนะนำตัว อธิบายให้นักเรียนเข้าใจวัตถุประสงค์วิธีการในการดำเนินการวิจัย พร้อมทั้งชี้แจงให้ทราบถึงสิทธิของกลุ่มตัวอย่าง คำตอบหรือข้อมูลที่ได้จากการทำวิจัยครั้งนี้จะถือเป็นความลับ และนำเสนอในภาพรวม

การวิเคราะห์ข้อมูล

วิเคราะห์ข้อมูลโดยใช้โปรแกรมสำเร็จรูปใช้สถิติแจกแจงความถี่ หาค่าร้อยละ ค่าเฉลี่ย ($\bar{X}$) และค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (SD) วิเคราะห์หาความสัมพันธ์ระหว่างการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศใช้สถิติสัมประสิทธิ์สหสัมพันธ์ของเพียร์สัน (Pearson's product-moment correlation coefficient) เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่น ตามตัวแปร เพศ และระดับการศึกษา ใช้สถิติ t-test แบบ Independent Sample และเปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นตามตัวแปร การมีคูรัก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมทางเพศ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ โดยใช้การวิเคราะห์ความแปรปรวนทางเดียว (one way ANOVA)

ผลการวิจัย

1. ข้อมูลทั่วไปของกลุ่มตัวอย่างพบว่า ส่วนใหญ่เป็นเพศหญิง ร้อยละ 54.9 ศึกษาอยู่ในระดับมัธยมศึกษาตอนปลายร้อยละ 50.9 ไม่มีคูรัก ร้อยละ 65.7 รองลงมาคือมีคูรักเพียงคนเดียว คิดเป็นร้อยละ 32.6 ในขณะที่มีคูรักมากกว่า 1 คน อยู่ที่ร้อยละ 1.7

2. กลุ่มตัวอย่างมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเฉลี่ย 3.16 (SD=0.56) ผลการเรียนอยู่ในระดับสูงมีการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =4.21, SD=0.53) ส่วนรายด้าน ด้านการมีเพศสัมพันธ์อยู่ในระดับมาก ($\bar{X}$ =4.39, SD=0.98) ส่วนด้านที่มีอยู่

ในระดับปานกลางได้แก่ ด้านการคบเพื่อนต่างเพศ ($\bar{X}$ =4.03, SD=0.83) ด้านการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ($\bar{X}$ =3.75, SD=0.84) และด้านการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์ ($\bar{X}$ =4.33, SD=1.03)

ค่านิยมทางเพศโดยรวมอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =3.30, SD=0.92) โดยรายด้านที่อยู่ในระดับปานกลาง ได้แก่ ลักษณะทางชีววิทยา ($\bar{X}$ =4.0, SD=1.12) ลักษณะพฤติกรรมทางเพศ ($\bar{X}$ =3.3, SD=1.16) และลักษณะทางสังคมวิทยา ($\bar{X}$ =3.08, SD=1.02) ส่วนลักษณะทางสุขวิทยาอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X}$ =3.1, SD=1.25)

อิทธิพลของเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X}$ =2.64, SD=1.09) แยกเป็นรายด้านได้ดังนี้ ด้านการแตะเนื้อต้องตัวหรือสัมผัสกับเพื่อนต่างเพศอยู่ในระดับปานกลาง ($\bar{X}$ =3.24, SD=1.44) ส่วนด้านที่อยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ด้านการเที่ยวสถานบันเทิงที่ไม่เหมาะสมกับวัย ($\bar{X}$ =2.54, SD=1.26) ด้านการสนิทสนมกับเพื่อนต่างเพศ ($\bar{X}$ =3.12, SD=1.28) ด้านการดื่มสุราหรือของมึนเมา ($\bar{X}$ =2.35, SD=1.30) และด้านการดูสื่อที่กระตุ้นการมรณ ($\bar{X}$ =2.60, SD=1.30)

พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นโดยรวมอยู่ในระดับน้อย ($\bar{X}$ =1.36, SD=0.45) โดยทุกด้านอยู่ในระดับน้อย ได้แก่ ด้านการกระทำหรือการปฏิบัติที่เสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ก่อนสมรส ($\bar{X}$ =1.45, SD=0.50) และด้านการกระทำหรือการปฏิบัติที่เสี่ยงต่อการเกิดโรคติดต่อทางเพศสัมพันธ์และการตั้งครรภ์ไม่พึงประสงค์ ($\bar{X}$ =1.27, SD=0.50)

3. ความสัมพันธ์ระหว่างการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น พบว่าการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r=-.27, p<0.001$) เมื่อพิจารณารายด้านพบว่า การตระหนักรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศด้านการคบเพื่อนต่างเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r=-.06, p=.237$) ด้านการ

คบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r=.18, p<0.001$) ด้านการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์มีความสัมพันธ์ทางบวกกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r=.13, p=.015$) และด้านการมีเพศสัมพันธ์มีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($r=-.50, p<0.001$) ดังแสดงในตารางที่ 1

ตารางที่ 1 การวิเคราะห์ความสัมพันธ์ระหว่างการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น

การตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	ระดับความสัมพันธ์ (r)
ด้านการคบเพื่อนต่างเพศ	-0.06
ด้านการคบเพื่อนที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ	0.18*
ด้านการบริโภคสิ่งกระตุ้นทางเพศและการเที่ยวสถานเริงรมย์	0.13*
ด้านการมีเพศสัมพันธ์	-0.5*
โดยรวม	-0.27*

* $p<0.05$

4. การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรเพศพบว่า นักเรียนชายมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเท่ากับ 1.52 (SD=0.55) และหญิงมีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเท่ากับ 1.22 (SD=0.29) ซึ่งเมื่อทดสอบสมมติฐานทางสถิติพบว่านักเรียนชาย มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียน หญิงอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t=5.90, p<0.001$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 2 ที่ว่านักเรียน

วัยรุ่นที่มีเพศแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

ชั้นปีที่ศึกษา พบว่า นักเรียนที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนต้นคือปีที่ 1-3 มีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเท่ากับ 1.39 (SD=0.52) และนักเรียนที่เรียนอยู่ในชั้นมัธยมศึกษาตอนปลายคือปีที่ 4-6 มีค่าเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศเท่ากับ 1.32 (SD=0.38) ซึ่งเมื่อทดสอบสมมติฐานทางสถิติพบว่านักเรียนที่เรียนอยู่ใน

ชั้นปีระดับมัธยมศึกษาตอนต้นมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกับนักเรียนระดับมัธยมศึกษาตอนปลายอย่างไม่มีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($t=1.41$, $p>0.05$) ซึ่งไม่สอดคล้องกับสมมติฐาน

ข้อที่ 3 ที่ว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีชั้นปีที่ศึกษาแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน ดังแสดงในตารางที่ 2

ตารางที่ 2 การเปรียบเทียบค่าเฉลี่ยพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรเพศ และระดับการศึกษา (n=344)

ปัจจัย	ระดับของปัจจัย	n	$\bar{X}$	SD	t	p-value
เพศ	ชาย	155	1.52	0.55	5.9	<.001*
	หญิง	189	1.22	0.29		
ชั้นปีที่ศึกษา	มัธยมศึกษาตอนต้น (1-3)	169	1.39	0.52	1.41	.16
	มัธยมศึกษาตอนปลาย (4-6)	175	1.32	0.38		

* $p<0.05$

5. ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นตามปัจจัยการมีคูรัก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมทางเพศ และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ ได้ผลดังนี้

การวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ ตามปัจจัยการมีคูรักพบว่า นักเรียนที่มีจำนวนคูรักแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=13.03$, $p<0.001$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 4 ที่ว่าการมีคูรักแตกต่างกันของนักเรียนวัยรุ่นจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=4.77$, $p=.009$)

ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 5 ที่ว่า นักเรียนวัยรุ่นที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนแตกต่างกัน จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน นักเรียนที่มีค่านิยมทางเพศแตกต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=50.91$, $p<0.001$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 6 ที่ว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีค่านิยมทางเพศแตกต่างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน และนักเรียนที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศต่างกัน มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างน้อย 1 คู่ อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 ($F=98.41$, $p<0.001$) ซึ่งสอดคล้องกับสมมติฐานข้อที่ 7 ที่ว่า นักเรียนวัยรุ่นที่ได้รับอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศต่างกันจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน

การทดสอบรายคู่ ภายหลังการวิเคราะห์ความแปรปรวนพบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามตัวแปรการมีคู่รักผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนค่านิยมทางเพศและอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศโดยการเปรียบเทียบพหุคูณ (multiple comparison) แบบวิธีของเกมส์ โฮเวลล์ (Games-Howell) พบว่า นักศึกษาที่ไม่มีคู่รักมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศน้อยกว่านักศึกษาที่มีคู่รักเพียงคนเดียว อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับปานกลางมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระดับสูง อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 นักเรียนที่มีค่านิยมทางเพศระดับปานกลางและระดับน้อยอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 และนักเรียนที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศระดับมากมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่านักเรียนที่มีอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศระดับปานกลางและระดับน้อย ดังแสดงในตารางที่ 3

ตารางที่ 3 ผลการวิเคราะห์ความแปรปรวนแบบทางเดียวและการทดสอบรายคู่ด้วยวิธีการของเกมส์ โฮเวลล์ของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศตามปัจจัยการมีคู่รัก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมทางเพศ และอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ (n=344)

ตัวแปรที่ศึกษา	SS	df	MS	F	p-value	Games-Howell
การมีคู่รักระหว่างกลุ่ม	4.99	2	2.49	13.03*	<0.001	
ภายในกลุ่ม	65.26	341	0.19			
มีคู่รักมากกว่า1คน* มีคู่รักเพียงคนเดียว	-	-	-	-	-	-0.26
มีคู่รักมากกว่า1คน * ไม่มีคู่รัก	-	-	-	-	-	-0.49
มีคู่รักเพียงคนเดียว * ไม่มีคู่รัก	-	-	-	-	-	-0.23*
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนระหว่างกลุ่ม	1.91	2	0.96	4.77*	.009	
ภายในกลุ่ม	68.34	341	0.20			
ระดับต่ำ * ระดับปานกลาง	-	-	-	-	-	-0.1
ระดับต่ำ * ระดับสูง	-	-	-	-	-	-0.25
ระดับปานกลาง * ระดับสูง	-	-	-	-	-	-0.15*
ค่านิยมทางเพศระหว่างกลุ่ม	16.15	2	8.08	50.91*	<0.001	
ภายในกลุ่ม	54.09	341	0.16			
ระดับน้อย * ระดับปานกลาง	-	-	-	-	-	0.20*
ระดับน้อย * ระดับมาก	-	-	-	-	-	0.70*
ระดับปานกลาง * ระดับมาก	-	-	-	-	-	0.50*

ตัวแปรที่ศึกษา	SS	df	MS	F	p-value	Games-Howell
อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรม						
ทางเพศระหว่างกลุ่ม	25.71	2	12.85	98.41*	<0.001	
ภายในกลุ่ม	44.54	341	0.13			
ระดับน้อย * ระดับปานกลาง	-	-	-	-	-	0.27*
ระดับน้อย * ระดับมาก	-	-	-	-	-	1.07*
ระดับปานกลาง * ระดับมาก	-	-	-	-	-	0.80*

* $p < 0.05$

อภิปรายผลการวิจัย

ความสัมพันธ์ระหว่างการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่นพบว่านักเรียนส่วนใหญ่มีการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับปานกลาง และมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอยู่ในระดับน้อย นอกจากนี้ยังพบว่าการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมีความสัมพันธ์ทางลบกับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น ($r = -0.27$, $p < 0.001$) เนื่องจากนักเรียนวัยรุ่นที่มีการตระหนักรู้ในพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในระดับมาก หมายถึงว่านักเรียนมีความสามารถในการประเมินสถานการณ์ คิด วิเคราะห์พฤติกรรมที่เป็นความเสี่ยงทางเพศ และสามารถตัดสินใจที่จะหลีกเลี่ยงพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้ดี ก็จะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลง สอดคล้องกับการศึกษาของณฐาภพ ระวะใจ (2553) พบว่านักศึกษาที่มีการเห็นคุณค่าในตนเองซึ่งเป็นมิติย่อยหนึ่งของการตระหนักรู้ในตนเองแตกต่างกัน มีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน อย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 จากงานวิจัย

พบว่าถ้าวัยรุ่นมีการตระหนักรู้ในตนเองดีก็จะมีพฤติกรรมในเชิงบวกหรือพฤติกรรมที่เหมาะสมดีไปด้วย เปรียบเทียบพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนวัยรุ่น ตามตัวแปรเพศ ระดับการศึกษา การมีคูรัก ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ค่านิยมทางเพศ อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ

1) เพศ พบว่าเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน โดยเพศชายมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง เนื่องจากเพศชายรับรู้ถึงอำนาจที่เหนือกว่าจะแสดงพฤติกรรมที่สื่อถึงการมีอำนาจที่เหนือกว่าได้ เช่น พฤติกรรมทางเพศที่มากกว่าเพศหญิง เป็นเหตุให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศมากกว่าเพศหญิง ซึ่งสอดคล้องกับการศึกษาของสุพัตรา พรหมเรนทร์ (2550) พบว่านักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร ที่มีเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05

2) ระดับการศึกษา พบว่าระดับการศึกษาต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกันเนื่องมาจากในยุคปัจจุบันที่นักเรียนทุกคนทุกระดับการศึกษาสามารถเข้าถึงข้อมูลข่าวสารได้เท่าเทียมกัน รวมถึงเรื่องพฤติกรรมทางเพศจึงสามารถเข้าถึงสื่อเกี่ยวกับพฤติกรรมทางเพศได้เท่ากัน จึงน่าจะเป็นสาเหตุหนึ่งที่ทำให้นักเรียนทั้ง 2 ระดับมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศไม่แตกต่างกัน ลัษนา ฉายศรี (2552: บทคัดย่อ) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์เมื่อจำแนกการศึกษาตามเพศ อายุ ระดับการศึกษาและค่าใช้จ่ายในครอบครัว พบว่าพฤติกรรมเสี่ยงต่อการมีเพศสัมพันธ์ไม่แตกต่างกัน

3) การมีคู่รักพบว่าการมีคู่รักจำนวนต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน เนื่องมาจากการมีคู่รักนั้นเป็นค่านิยมหนึ่งที่ทำให้นำไปสู่การมีเพศสัมพันธ์ได้ เพราะชายหญิงเมื่อมีความรักและใกล้ชิดกัน มีโอกาสที่จะถูกเนื้อต้องตัวกัน ประกอบกับวัยรุ่นมีแรงขับทางเพศมากและถ้าขาดการยับยั้งชั่งใจจะนำมาซึ่งการมีเพศสัมพันธ์ และเมื่อนักเรียนมีคู่รักหลายคนก็ย่อมจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่มากกว่าสอดคล้องกับการศึกษาของณฐาภพ ระวะใจ (2554) พบว่านักศึกษาที่มีจำนวนคู่รักแตกต่างกันมีพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศแตกต่างกันอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

4) ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนพบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน โดยนักเรียนที่มีระดับผลการ

เรียนสูงจะมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศต่ำกว่านักเรียนที่มีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในระดับปานกลางและในระดับต่ำ เนื่องจากผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนนั้นจะเป็นตัวชี้วัดความใส่ใจหรือความสนใจทางการเรียน ตลอดจนความขยันหมั่นเพียรของนักเรียน ทำให้นักเรียนไม่สนใจเรื่องการเที่ยวสถานเริงรมย์ไม่ดื่มสุราหรือของมีเมาไม่ดูสื่อที่กระตุ้นและยั่วยุูกามารมณ์ ทำให้มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศลดลง สอดคล้องกับการศึกษาของ อรุษา จันทรวีรจ (2544) ได้ศึกษาปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา พบว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ

5) ค่านิยมทางเพศพบว่านักเรียนวัยรุ่นที่มีค่านิยมทางเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศแตกต่างกัน เนื่องจากค่านิยมทางเพศเป็นตัวกำหนดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ เมื่อคนมีค่านิยมเช่นใดก็จะแสดงถึงการมีค่านิยมนั้น เช่นการมองว่ารูปร่างหน้าตาดี ขนาดของหน้าอกจะบ่งบอกถึงความสุขทางเพศที่จะได้รับ (อุมาวัลย์ จันทะแก้ว, 2547) และจากการศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในกรุงเทพมหานคร ทั้งเพศหญิงและเพศชาย พบว่าค่านิยมทางเพศมีความสัมพันธ์กับพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติ (ประพิมพร อันภาพรหม, 2548)

6) อิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศ ผลการวิจัยพบว่าอิทธิพลจากกลุ่มเพื่อนต่อพฤติกรรมทางเพศต่างกันมีพฤติกรรมเสี่ยง

ทางเพศแตกต่างกัน เนื่องจากโดยธรรมชาติวัยรุ่นจะมีความผูกพันและให้ความสำคัญกับกลุ่มเพื่อน มักมีความเห็นคล้อยตามหรือเลียนแบบกันในด้านความคิด การแต่งกายหรือการแสดงออก เพื่อให้เพื่อนยอมรับเป็นสมาชิกกลุ่ม วัยรุ่นจะใช้บรรทัดฐานของกลุ่มเพื่อนในการค้นหาความต้องการของตนเองหรือเอกลักษณ์ความเป็นตัวตนของตนเอง ซึ่งอาจมีอิทธิพลมากพอที่จะสนับสนุนหรือปฏิเสธค่านิยมของตัววัยรุ่นที่มีอยู่ก่อนแต่เดิม เพื่อนมีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นโดยวัยรุ่นบางส่วนมีพฤติกรรมเสี่ยงกับเพื่อนสนิทเช่น การดื่มเครื่องดื่มแอลกอฮอล์หรือการเที่ยวสถานเริงรมย์ เป็นต้น โดยประมาณร้อยละ 72 ทราบว่าเพื่อนเคยมีเพศสัมพันธ์แล้ว ซึ่งการรับรู้นี้มีความสัมพันธ์กับการมีเพศสัมพันธ์และจำนวนคู่ที่มีเพศสัมพันธ์ของวัยรุ่น (Magnani, Kaim, Weiss, Bond, Lemba & Morgan. 2002)

ข้อเสนอแนะในการนำผลการวิจัยไปใช้

1. ควรจัดการเรียนรู้เพื่อส่งเสริมให้นักเรียนวัยรุ่นมีการตระหนักรู้เรื่องพฤติกรรมเสี่ยง

ทางเพศ สร้างเสริมค่านิยมทางเพศที่ถูกต้องเพื่อป้องกันไม่ให้เกิดพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

2. ควรส่งเสริมให้นักเรียนมุ่งความสนใจที่การเรียนให้มากขึ้น ซึ่งจะช่วยให้นักเรียนได้ใช้เวลาให้เกิดประโยชน์มากที่สุด ไม่หมกมุ่นทางเพศมากเกินไป

3. ควรจัดกิจกรรมเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศที่เน้นการสร้างกลุ่มแกนนำเพื่อเป็นแบบอย่างที่ดี เนื่องจากเพื่อนเป็นบุคคลที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมของวัยรุ่นมากที่สุด

4. ควรนำผลการวิจัยครั้งนี้ไปสร้างโปรแกรมหรือกิจกรรมเพื่อป้องกันพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศให้กับนักเรียนวัยรุ่นได้

ข้อเสนอแนะการทำวิจัยครั้งต่อไป

1. ควรมีการศึกษาตัวแปรที่ส่งผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และสามารถทำนายพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศได้มากที่สุด

2. ควรมีการศึกษาปรากฏการณ์ของนักเรียนวัยรุ่นที่มีพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในเชิงลึกเพื่อทำความเข้าใจในลักษณะของพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ

เอกสารอ้างอิง

- กรมสุขภาพจิต กระทรวงสาธารณสุข. (2554). *คู่มือการสอนทักษะชีวิตในสถานศึกษาระดับมัธยมศึกษาตอนต้น*. กรุงเทพฯ: บริษัทยูเร็นส์อิมเมจ กรุป จำกัด.
- ณฐาภ ระวะใจ. (2554). ปัจจัยที่ส่งผลต่อพฤติกรรมป้องกันการเสี่ยงทางเพศของนักศึกษาในสถานศึกษาสังกัดสำนักงานคณะกรรมการการอาชีวศึกษาในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- ทัศนีย์ สุริยะไชย. (2554). ความสัมพันธ์ระหว่างการตระหนักรู้ในตนเองกับการร่วมรู้สึกในวัยรุ่น. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.
- นันทา อ่วมกุล. (2551). *อนาคตของการจัดบริการวางแผนครอบครัวสำหรับผู้ติดเชื้อเอชไอวี/ผู้ป่วยเอดส์ในไทย*. นนทบุรี: สำนักวิชาการสาธารณสุข กระทรวงสาธารณสุข.
- บัวทิพย์ ใจตรงดี. (2545). *ความฉลาดทางอารมณ์และพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของวัยรุ่นหญิง*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, มหาวิทยาลัยเชียงใหม่.
- ประพิมพ์พร อันพาพรหม. (2543). *การศึกษาค่านิยมทางเพศและพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาปีที่ 6 ในโรงเรียนสังกัดกระทรวงศึกษาธิการ ในเขตกรุงเทพมหานคร*. วิทยานิพนธ์ปริญญาโทบริหารธุรกิจ, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- พวงรัตน์ ทวีรัตน์. (2548). *วิธีการวิจัยทางพฤติกรรมศาสตร์และสังคมศาสตร์*. พิมพ์ครั้งที่ 8 กรุงเทพฯ: จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.
- รุจา ภูไพบูลย์. (2547). *การสร้างเสริมสุขภาพวัยรุ่นแบบมีส่วนร่วม*. กรุงเทพฯ: ห.จ.ก.โนเบิล.
- ลัษณา ฉายศรี (2552) ปัจจัยที่มีผลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนปลาย จังหวัดประจวบคีรีขันธ์. ปริญญาวิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (สาธารณสุขศาสตร์) วิชาเอกอนามัยครอบครัว บัณฑิตวิทยาลัย มหาวิทยาลัยมหิดล
- วิเชียร เกตุสิงห์. (2538). ค่าเฉลี่ยกับการแปลความหมาย: เรื่องง่ายๆที่บางครั้งก็พลาดได้. *ข่าวสารวิจัยการศึกษา*. 18(3): 8-11.
- สมบุญ ศิลปรุ่งธรรม และมยุรี ธนอมสุข. (2553). *พฤติกรรมทางเพศของนิสิตปริญญาตรี สาขาพลศึกษาและสุขศึกษา ชั้นปีที่ 1-3 ปีการศึกษา 2553 คณะศึกษาศาสตร์และพัฒนศาสตร์มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน*. การประชุมวิชาการแห่งชาติ มหาวิทยาลัยเกษตรศาสตร์ วิทยาเขตกำแพงแสน ครั้งที่ 9.

- สุพัตรา พรหมเรนทร์. (2550). *พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนมัธยมศึกษาตอนต้น โรงเรียนสาธิตมหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ ปทุมวัน กรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, จุฬาลงกรณ์มหาวิทยาลัย.*
- สำนักกระบาดวิทยา กรมควบคุมโรคกระทรวงสาธารณสุข. (2554). “สถานการณ์ผู้ป่วยเอดส์ ณ วันที่ 31 มีนาคม 2554”. [ระบบออนไลน์].แหล่งที่มา.http://www.boe.moph.go.th/files/report/20110401_67083155.pdf. (1พฤศจิกายน 2556)
- สุภาภรณ์ ปัญหาราช. (2546). *พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศและการรับรู้พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศในวัยรุ่นใน เขตเทศบาลขอนแก่น. วิทยานิพนธ์ พยาบาลศาสตร์มหาบัณฑิต มหาวิทยาลัยขอนแก่น*
- สำนักอนามัยการเจริญพันธุ์ กรมอนามัย กระทรวงสาธารณสุข. (2554). “พฤติกรรมเสี่ยงทางเพศ และการตั้งครรภ์ในวัยรุ่น”. [ระบบออนไลน์].แหล่งที่มา.http://rh.anamai.moph.go.th/all_file/index/fact_sheet.pdf. (1 กรกฎาคม 2556)
- อรอุษา จันทรวีรุจ. (2544). *ปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อพฤติกรรมเสี่ยงทางเพศของนักเรียนระดับมัธยมศึกษา จังหวัดสมุทรปราการ. วิทยานิพนธ์ปริญญา มหาบัณฑิต, มหาวิทยาลัยมหิดล.*
- อุมาวัลย์ จันทะแก้ว. (2547). *อิทธิพลของพฤติกรรม的开รับเนื้อหาทางเพศผ่านสื่ออินเทอร์เน็ตที่ ส่งผลต่อค่านิยมทางเพศของกลุ่มวัยรุ่นในเขตกรุงเทพมหานคร. วิทยานิพนธ์วิทยาศาสตรมหาบัณฑิต (การวิจัยพฤติกรรมศาสตร์ประยุกต์) มหาวิทยาลัยศรีนครินทรวิโรฒ.*
- Goleman, D.(1998). *Working with Emotional Intelligence*. New York: Bantam Books.
- Magnani, R. J., Karim, A. M., Weise, L. A., Bond, K. C., Lemba, M., & Morgan, G. T. (2002). Reproductive health risk and protective factors among youth in Lusaka, Zambia . *Journal of Adolescent Health*. 30: 76-86.
- Salovey, P. and J.K. Mayer. (1995). *Emotional intelligence*. New York: Basic Book.